

Somogyi Szilveszter utolsó útja

Tízezrek kísérték a fogadalmi templom kriptájába Szeged alkotó polgármesterét

(A Delmagyarország munkatársától.) Kedden délelőtt temette el Szeged gyászoló népe dr. Somogyi Szilveszter polgármesterét. Az egész város temetett. Az egész város megdüböbölve, értetlenül állt a ravatal előtt. Az üzletek redőnyeit lehúzták, minden ház ormán gyászolt a fekete zászló, a harangok zúgtak és a néma uccákon megindultak a néma, megilletődött tömegek a városháza előtt felállított ravatal felé.

A hajnali órákban a halott polgármester koporsóját átszállították a fogadalmi templomból a városházára és elhelyezték a főkapu mögött felállított ravatalon. Fekete drapériákkal kápolnává alakították át az éjszakai órákban a széles kapubejáratot és gyászdrapériákkal vonták be a kapukat is, amelyek előtt fekete posztóval bevont dobogón állt a katafalk. Disz- egyenruhás lovas és gyalogos rendőrök vonultak föl a kora reggeli órákban és helyezkedtek el a Széchenyi-téren. Fekete ruhás karszalagos városi tisztviselők rendezkedtek és a jobboldali kapubejáratnál, ahol közel husz esztendőig majd minden nap elhaladt Somogyi Szilveszter, éppen úgy állt a botos diszruhás kapus, mint az ünnepi közgyűlések idején.

A temetési szertartás pontosan fél kilenc órakor kezdődött, de már nyolc órakor

feketélt a tömeg a téren.

Megkezdődött a testületek és küldöttségek felvonulása. A városházától balra helyezkedtek el a tűzoltók, akik a gyász jelül teljes felszerelésükkel vonultak ki, a mentők, akik szintén magukkal hozták a gazda végtisztességére minden instrumentumukat, jobboldalon a vitézek és a frontharcos szövetség zárt sorokban fölvonult tagjai, a keresztutakon a küldöttségek, a zászlók alatt kivonult egyesületek.

Nyolc óra után néhány perccel érkeztek meg a kisebbségi felekezetek papjai, dr. Löw Immanuel főrabbi, Bakó László, Egyed Aladár evangélikus, Dákics Mihály görögkeleti magyar, Gyurgyevics István görögkeleti lelkész, akik a katafalk baloldalán kaptak helyet. Megérkezett a helyőrség tisztikarának küldöttsége Nagyszombatthy Miksa altábornagy, vegyesdandárparancsnok vezetésével. Felvonultak, csaknem teljes számban a törvényhatósági bizottság tagjai és a jobboldalon helyezkedtek el. Köztük volt Kéthly Anna országgyűlési képviselő, majd Rassay Károly érkezett meg autón Budapestről. Az igazságügyi intézmények tagjai Láng-Miticzky Ernő táblaelnök vezetésével testületileg vettek részt a temetésen, testületileg jelentek meg az OTI tisztviselői Baár Jenő vezetésével.

Negyed kilenckor érkezett meg a városháza elé városi fogatokon a gyászoló család. Az első kocsiiban Somogyi Szilveszterné és dr. Somogyi Miklós, a polgármester fia. A második kocsiiban dr. Somogyi József gimnáziumi igazgató, az elhunyt fivére feleségével, leányával és vejével, dr. Völgyessy János tisztiorvossal. A harmadik kocsit özvegy gróf Klebelsberg Kunóné hozta. A mely gyászba öltözött családtagok bevonultak a ravatalhoz és ott maradtak fél kilencig, amikor a temetkezési vállalat hat egyenruhás alkalmazottja vállára emelte

az aranyszínű nehéz ércoporsót

és kihozva a kapu boltajtása alól fölhelyezte a magas katafalkra. Közben megérkezett a papság dr. Glattfelder Gyula megyéspüspökkel. A szertartáson funkcionáló papok

a szarkofággal szemben helyezkedtek el, közepe a püspök és mellette jobbról, balról a kegyuri plébánosok, valamint Breisach Béla és Barmos György kanonokok.

A Széchenyi-tér zsúfolásig megtelt a közönséggel és az iskolák növendékeivel. A nagytömeg elhelyezése nem okozott nehézséget, mindenki elfoglalta a kijelölt helyét a rendezők utmutatása szerint.

Amikor elűtötte a toronyóra a fél kilencet, a megyéspüspök megkezdte

a gyászszertartást.

Az égfelé szálló tömjénfüst szeliden fogta körül a májusi napfényözönben szikrázó aranykoporsót.

Aztán odalépett a koporsó mellé Baranyi Tibor főispán és elbucszította a város nagy halottját a város közönsége, tisztviselőkara és a kormány képviselőit. Beszédet a toronykélyre felszerelt hangszóróknak kellett volna továbbítaniuk a tér legtávolabbi pontjáiig is, a megafon azonban recsegett, zúgott, valami hiba támadt benne és többet ártott, mint használt.

A főispán

így bucsuztatta el Somogyi Szilvesztert:

— Alig mult el három napja annak, hogy a városháza szokatlan időben megszólalt öreg harangja hírül adta Szeged népének, hogy Somogyi Szilveszter nincs többé — kezdte beszédét a főispán. A döbbenetes fájdalom érzésével megrendülve álljuk körül az ő koporsóját, mely porhüvelyét takarja. Elszállt a kihűlt testből az isteni láng, hogy az örökkévalóság útján magasba törve a Mindenség Urának trónusáig. — ott számot adjon földi életéről — tetteiről.

— Szeged szülöttje volt! Élete itt folyt le ebben az alföldi metropolisban, melyet rajongva szeretett, s amelynek fejlesztéséért — népének javáért — Isten legnagyobb ajándékát, az életet áldozta fel abban a megfeszített munkában, mely a kimerült fizikumát is arra készítette, hogy küzdjön városáért, hogy alkosson és teremtsen a városnak s a nehéz idők és körülmények nyomorúságos könnyeit letörölje a szenvedők arcáról.

— Közel két évtizedes polgármestersége a legválságosabb időkre esett, de ő a maga nagyszerű koncepciójában mindig meg tudta találni azt a helyes utat, amelyen haladnia kellett. A háboruban lelkesített, — s krisztusi szeretettől áthatott nemcsak szívének érzéseitől hajtva gyámoltóia — tt mindazoknak, akik a reánk kényszerített háboru sebesültjei, rokkantjai, özvegyei és árvái lettek. A forradalom, a kommunizmus és megszállás ideje alatt a mártírok önfeláldozásával — még a megaláztatások keserűségétől sem kímélve magát — mindent elkövetett azért, hogy városát mentse, helyzetét javítsa — é — amikor az ezeréves magyar génuszt hajdanából életre keltette országunk kormányzója. Somogyi Szilveszter szegedi relációjában előmunkása lett a megújulás korszakának s Szeged feleltethetetlen emlékü nagy fiának. Tróf Klebelsberg Kunónak ő lett a társa az alkotásnak abban a nagy munkájában, mely Szegedet vidéki városok fölé emelte.

BELVÁROSI MOZI

A Metró filmgyár hatalmas ujdonsága:

Embervásár

Izgalmas bűnügyi dráma. — Ricardo Cortez, Karen Morley, Wallace Beery és Jean Hershold főszereplésével.

**Fehér cipő,
szandál és
bocskor-
ujdonságok
H A - H A
cipőáruházban**

— Itt kulminált az ő munkássága s ha Somogyi Szilveszter nem emelkedett volna az emberek fölé és nem lett volna fanatikus városháza, akkor az eredményes munkában fáradt testét megpihentethette volna. De ha ezt teszi, megtagadja önmagát, mert ő családian kívül csak Szegedért élt s a gazdasági válság nehéz megpróbáltatásai közepette is az éln maradt s küzdött és idegőzött ezért a városért mindaddig, amíg a halál diadalt nem ült rajta!

— Most itt fekszik előttünk. Megpihent a test, elhalt a nagy szellem s felmagasztosult a nemes lélek. Mi pedig, akik itt maradtunk mindnyáian — ez ez város! — ha viszapillantunk Szeged nagy polgármesterének dísző múltján — egy érezzük, hogy árvák és elhagyottak lettünk s esdve nyújtjuk ki kezünket az elröppent lélek után, kérve őt arra, hogy a Királynak királynak tényleg trónusa előtt legyen szívesétőlje elárvult városunknak. Érezzük — tudjuk — hogy az lesz!

— Amikor bucsút veszek Tőled a kormány és külön a belügyminiszter ur, valamint tisztviselőitársaid és a város egész közönsége nevében, nemcsak azt ígérem meg, hogy emlékedet kegyelettel fogjuk megőrizni és megőrizni, hanem azt is, hogy fenkölt lelkednek minden nemes tulajdonsága erőforrásunk lesz abban a munkában, melyet a Te imádott városodért a Te szellemedben akarunk végezni.

— Somogyi Szilveszter! Néped könnyes fájdalommal bucsuzik Tőled! Isten veled!

Ezután

dr. Széki Tibor

egyetemi tanár, a Ferenc József Tudományegyetem rektora mondott beszédet a koporsónál.

— Sajátszerű véletlen, hogy az a nap, melyen nemes szíved utolsó dobant, összeesik azzal a nappal, melyen egyetemünket ősi székhelyén 15 évvel ezelőtt elrabolták — mondta beszédében a rektor. — Ez a veszteség bizonyára pótolhatatlan marad, ha te nem veszed pártfogásodba a mi elűldözött, mindenéből kifosztott, hontalanná vált egyetemünket. Te voltál az, aki azonnal felismerve ennek a tudományos intézménynek nagy jelentőségét, melyet a városra kulturpolitikailag és gazdaságilag gyakorolhat, nemcsak menedéket és férőhelyet adtál számára, hanem erős harcok között lefolytatott szívós munkával keresztülvitted, hogy Szeged — a városok történetében példátlanul álló — nagy anyagi áldozatával egyetemünk ujjáépítését lehetővé tegye s intézményeink olyan díszesen emelkedhessenek fel, hogy azok nemcsak a városnak, hanem az országnak is büszkeségére váljanak. Egyetemünk elmúlásának napjára, mint kettős katasztrófájának évfordulójára fog ezután mindig visszaemlékezni.

— Egyetemünk 62 éves történetének azon lapjai, melyek az utóbbi 13 esztendő eseményeinek feljegyzéseit foglalják magukban, valamennyien rólad beszélnek, minden lap tudásodnak, törhetetlen energiádnak, szívós kitartásodnak, áldozatkész jó szívednek fényes bizonyága, kitörölhetetlen emléke. Alig volt jelentősebb ügy egyetemünk életében, melyben mint a város vezető férfja, mint bölcs, tapasztalt tanácsadó és mint igaz barátunk ne szentelted volna időd, munkabírásd javarészt arra, hogy egyetemünk egészséges fejlődését, tekintélyének öregbítését ne szolgáljad. És mikor most legutóbb egyetemünket komoly veszedelem fenyegették, a beteg gyermekéért remegő anyának